

ת"פ 26101/01/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 26101-01-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני (עציר)

הנאשמים

הכרעת דין

1. כתב האישום מייחס לנאשם מייחס לנאשם ביצוע מספר עבירות; עבירת **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**החוק**" / "**חוק העונשין**"), עבירת **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק, עבירת **תקיפה הגורמת חבלה של ממש- בן זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק, עבירת **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק ועבירת **תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו**, לפי סעיף 274(1) לחוק.
2. כמצוות המחוקק בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, הריני להודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירת איומים. כמו כן, החלטתי לזכותו מביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג וחלף זאת להרשיעו בעבירה של תקיפה סתם-בן זוג, לפי סעיפים 379 + 382(ב)(1) לחוק. בנוסף, החלטתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירה של תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו, ותחת זאת להרשיעו בביצוע עבירה של תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק. כמו כן, החלטתי להרשיע את הנאשם בביצוע עבירות של תקיפה סתם והיזק לרכוש במזיד.
3. בדיון שהתקיים לפניי, הקראתי לנאשם את עיקרי הכרעת הדין. להלן נימוקי ההכרעה.

א. כתב האישום:

4. לפי כתב האישום, במועד הרלוונטי, היו הנאשם ומ"ש (להלן: "**המתלוננת**" / "**מ"ש**") בני זוג. הגב' ר"א היא אימה של המתלוננת.

5. עפ"י נוסחו של כתב האישום, בתאריך 31.12.19, בצהריים בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, הגיע הנאשם לבית, כאשר הוא תחת השפעת אלכוהול. בין הנאשם למתלוננת התגלע ויכוח במהלכו ביקשה המתלוננת מהנאשם שייתן לה גט. בתגובה אמר לה הנאשם: "איזה גט, אני אתן לך בית קברות, אני אתן לך פרחים. בעצם לא בית קברות, אני אכער לך את הפנים שתהיי הכי מכוערת שאף אחד לא יקח אותך"
6. עוד לפי כתב האישום, באותן הנסיבות, שבר הנאשם מאפרה ובתגובה אמרה לו המתלוננת "חתיכת חלאה אנושית". מיד תפס הנאשם את המתלוננת מהלסת, הרים אותה והשכיב אותה על המיטה, ישב על ברכיה והחל לחנוק אותה. הנאשם תפס את המתלוננת מהלסת והחל להכות אותה מכות על הישבן, תוך שהמתלוננת צועקת ומבקשת מהנאשם שיחדל.
7. בהמשך למתואר, בשעות הערב, בשעה שאינה ידועה למאשימה, רכש הנאשם בקבוק אלכוהול מסוג וודקה, וכאשר שב לביתו, החל לשתות ממנו.
8. באותן הנסיבות, החל הנאשם להכות את המתלוננת, בכך שהרים אותה למיטה והחל לחנוק אותה. מיד התקשרה המתלוננת לר"א, ואמרה לה כי הנאשם שיכור וכי הוא מכה אותה.
9. בעקבות השיחה, הגיעה ר"א לבית. או אז, המשיך הנאשם לתקוף את המתלוננת, בכך שדחף אותה, גרם לנפילתה, ובעוד המתלוננת על הרצפה, עלה עליה הנאשם.
10. עת ניסתה ר"א להפריד בין הנאשם למתלוננת, סובב הנאשם את יד ימין של ר"א, דחף אותה לעבר הארון והיא נפלה ובעוד היא על הרצפה התיישב עליה הנאשם והחל לחנוק אותה. בתגובה, דחפה המתלוננת את הנאשם באמצעות רגליה.
11. או אז, תפס הנאשם את המתלוננת, חנק אותה, צבט אותה והמשיך להכותה.
12. נטען, כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת שפשופים ברגל, שטפי דם בצוואר ודימום מפיה.
13. כמו כן, כתוצאה ממעשיו, נשברו המשקפיים של ר"א ונגרם להם נזק בשווי 250 ₪.
14. באותן הנסיבות, נעצר הנאשם והובא לתחנה. בתחנה כאשר ביקש השוטר סמיון צצלניק לאזוק את הנאשם, סרב הנאשם להושיט את ידיו והתנגד. השוטר תפס את ידו של הנאשם וניסה לאזוק אותו. מיד החל הנאשם להשתולל וחנק את השוטר באמצעות ידיו. בתגובה דחף השוטר את הנאשם, או אז דחף הנאשם את השוטר, בעט בו באמצעות רגלו, נצמד אליו וניסה לנשוך אותו באוזנו. מיד דחף השוטר את הנאשם וסגר את תא המעצר.

15. ראוי, כבר בשלב ראשוני זה להעיר, כי בסיכומיה הבהירה ב"כ המאשימה, כי למעשה השתלשלות העניינים כפי שמתוארת בכתב האישום, אינה משקפת את אשר אירע ביום 31.12.19, ובית המשפט התבקש למעשה לקבוע ממצאים לאור העולה מהראיות שהובאו לפניו. נטען, כי פרטי האירועים הוכחו, אולם הרצף הכרונולוגי הנכון שלהם אינו משתקף בכתב האישום, זאת בשל שגגה בניסוחו של כתב האישום.

ב. הראיות שהובאו לפני בית המשפט:

16. במסגרת פרשת התביעה העידו המתלוננת ואימה, וכן שורה ארוכה של שוטרים שטיפלו באירוע, כמו גם יוסי שטרית קצין פיקוח על עברייני מין. בנוסף הוגשו לתיק בית המשפט 32 מוצגים מתיק החקירה, לרבות הודעות שנגבו במשטרה, סרטוני מצלמות גוף של השוטרים, הקלטת שיחות מוקד, הקלטת הודעה שהותירה המתלוננת במשיבון של אימה, מזכרים ודו"חות פעולה, תמונות חבלות של המתלוננת, אימה והנאשם, תמונות מהזירה, תעודה רפואית, חשבונית על תיקון משקפיים ותיעוד חזותי של חקירות נאשם. להלן, במסגרת הכרעתי, אדרש לראיות המרכזיות בתיק.

17. במסגרת פרשת ההגנה, העיד הנאשם.

ג. דין והכרעה:

18. הראיה המרכזית שהובאה לפני בית המשפט היא עדות המתלוננת.

19. במהלך עדותה הראשית, הוכרזה המתלוננת כעדה עוינת והודעותיה במשטרה הוגשו מכח סעיף 10א לפקודת הראיות. המתלוננת מסרה ארבע הודעות במועדים שונים.

20. המתלוננת העידה שעות ארוכות, בשני מועדים שונים, באופן שלבית המשפט ניתנה ההזדמנות להתרשם ממנה. עוד בטרם אצלול לפרטי גרסתה של המתלוננת, אבהיר כי המתלוננת הותירה רושם רע ביותר בעיני בית המשפט. לאחר שבחנתי, בחינה מדוקדקת את התנהלותה ואימרותיה בשטח, במשטרה ובבית המשפט, התקבלה בעיני תמונה של גרסה הפכפכה, פתלתלה ומוקצנת פעמים רבות, עד כדי שלא ניתן להשתית עליה כל ממצא עובדתי. התרשמתי, כי העדה בנסיבות שונות, לנמענים שונים, מתאימה את אמרותיה, מצאתי כי תפיסתה את המציאות היא "נזילה", וכי לעיתים דבריה אף אינם מתיישבים עם האמת האובייקטיבית. להלן, אפרט קביעותי אלו ביחס לעדה.

דיווח המתלוננת למוקד 100:

21. פנייתה הראשונה של המתלוננת אל המשטרה, היא במסגרת השיחות למוקד 100 (לעניין זה, הוגשו תע"צ +דיסק השיחות (5/ת) וכן תמלול השיחות (22/ת)). המתלוננת התקשרה מספר פעמים למוקד

100, בשיחות אלו דיווחה שהיא זקוקה למשטרה בדחיפות ("מהר, מהר, מהר"), ומסרה שהנאשם מכה אותה ואת אמה נמרצות, תוך שהיא חוזרת על האמירות "שבר לי את כל השיניים", "והוא חוטף לי הכל", כאשר נשאלה האם הוא ממשיך, משיבה "ממשיך, והרביץ לאמא שלי, שהיא בת 70, ושבר לה את המשקפיים, חנק אותה, חנק אותי", וממשיכה "הוא חוטף לי את הטלפון", "קרע אותי מכות, והוא בפיקוח...הוא מסוכן לציבור", "אמא שלי בפנים הוא קורע אותה".

22. הדיווח היה כה חריג וקיצוני, עד שצוות בילוש שביצע באזור פעילות, שאינה קשורה לאירוע, נטש את העמדה שלו, והגיע מיד לסייע, זאת כפי שעלה מעדותו של הבלש אילן סיוון. בנוסף, הגיעו למקום שתי ניידות משטרה נוספות, וניידת מד"א.

23. כאשר הגיעו הצוותים למקום - וכפי שעולה בבירור מהעדויות וכן מסרטוני מצלמות הגוף של השוטרים - הם הופתעו לגלות, שהנאשם יושב לבדו, במרפסת, רגוע באופן יחסי, כי אינו משתולל, כי לא התנגד למעצר, וכן שהחבלות שנראו על גופן של המתלוננת ואמה הינן קלות. כל זאת, כאמור, בחוסר הלימה מוחלט לרושם שהתקבל מהדיווח שנמסר מפי המתלוננת.

24. תהיות נוספות העולות מן הדיווח, נוגעות להתרחשות בזמן השיחות, שכן אף שהמתלוננת דיווחה שתוך כדי השיחה הנאשם תוקף אותה ואת אמה ("הוא ממשיך", "הוא חוטף"), הרי שבפועל מתברר כי המתלוננת שהתה באותה השעה מחוץ לבית (יצוין, כי אין חולק שהיא המתינה לניידות ברחוב, והמתלוננת מסרה בעצמה כי ברגע שאמה הרגיעה את הנאשם היא ברחה מהבית להתקשר למשטרה).

25. **אמרותיה של המתלוננת לשוטרים בשטח, כפי שמתועדות במצלמות הגוף:** בסרטוני מצלמות הגוף נראית המתלוננת, כשהיא נסערת, ומספרת באופן בלתי סדור ובלתי קוהרנטי את גרסתה הראשונית באשר להתרחשות שהייתה בבית. חרף ניסיונותיהם המרובים של השוטרים להבין מהמתלוננת, מה ארע, היא מוסרת גרסה מבלבלת, שמאוד קשה לעקוב אחריה. היא חוזרת על כך שהנאשם, למשך שעה וחצי - שעתיים, חנק אותה, הרביץ לה ולאמה, שאם לא היה לה כוחות הוא היה הורג אותן, שחנק את אמה, הפיל אותה על הרצפה, שבר לה את המשקפיים, מספרת שהנאשם עבריין מורשע בפיקוח, שנישאה לו בין כתלי הכלא, שלא ידעה שהוא מסוכן, מספרת על ביתה א', שהיא גם מקנאה בה וגם הזהירה אותה מלחיות חיים משותפים עם הנאשם, מדברת על יחסים עכורים עם ביתה, מספרת שהיא מפחדת מהנאשם, שאיים עליה שאם תעזוב אותו הוא ירצח אותה, טוענת שהנאשם דחף אותה והיא נפלה וקיבלה מכה בראש. חרף כל זאת ולמרות המלצת צוות מד"א שהגיע למקום, המתלוננת סירבה להתפנות לבית החולים לקבלת טיפול רפואי. המתלוננת ואמה הובלו לתחנת המשטרה, כדי למסור גרסה סדורה.

26. ואולם, גם גרסתה של המתלוננת בתחנת המשטרה, שנמסרה קרוב לשעתיים לאחר שהגיעו אל בית השוטרים, אינה נהירה כלל ועיקר.

27. הודעת מתלוננת מיום 31.12.19 בשעה 23:31 (ת/6): כך, מוסרת המתלוננת, במלל חופשי אודות ההתרחשות:

"הייתי בבית יחד עם ד' בעלי עם ילדה שלא סובלת אותו והוא לא סובל אותה. יש לה קצת פיגור. ד' התחיל להתנהל לא יפה ואמר לי שירצח אותי והוא תקף אותי, הוא עלה על המיטה על הברכיים שלי ואני דחפתי אותו עם הרגליים והיה לי מאוד קשה. יש לו כוח צעקתי הצילו הצילו. הוא חנק אותי ואני נפלתי על המדרגות ליד המיטה. הוא חנק אותי ואני התגוננתי תפסתי אותו עם הידיים, הוא הפיל אותי ונשך אותי בצוואר. הוא עלה עלי והוריד לי את המכנסים והביא לי מכות על הישבן ואני התחלתי לצעוק והוא אמר לי תשתקי אני כמו אבא ואמא תשתקי. אמרתי לו די. הוא חנק אותי ורצה לקחת את המפתחות כדי לסגור עלי את הדלת. התחלתי לצעוק עד שאמא שלי התקשרה ואמרתי לה אמא תבואי מהר. היא נכנסה והוא דחף אותה על המדרגות. אני קפצתי עליו כדי לגונן על אמא שלי הוא תפס אותי ואת אמא שלי בצוואר שלנו ונתן לאמא שלי מכה בחזה. הוא חנק אותה. אני רואה את אמא שלי ואותי הולכות למות אז דחפתי אותו. הוא שותה קלונקסים וכדור האושר זה של הפסיכיאטרים כדי שלא יהיה לו מצב רוח. הוא פיצץ אותי מכות ואת אמא שלי. היום בבוקר קמתי ואני רואה את עצמי עם תחתון ובלי חזיה. אמרתי לו ד' למה ואז שתקתי ואז הוא הרביץ לי מכות בישבן גם חנק אותי ועלה עלי על המיטה ותפס לי את הפה ושבר לי את השיניים. הוא בן אדם מאוד חזק מאוד. הוא אומר גט אני לא אתן לך גם אם תמותי אני אביא לך בית קברות. גם הערב הוא תפס אותי בלסת ושבר לי שלוש שיניים וירד לי מלא דם. הוא לא מטופל פסיכיאטרי כי הוא לא רוצה ללכת. הבוחן אמר לו שהוא חייב ללכת אבל הוא לא הולך. היום הוא חזר שתי. הוא אמר שבעבודה הם שתי כל הרוסים עשו קריסמס ועל האש. הוא שתה. הוא שיחק אותה יפה הוא אמר ששתה קצת. הוא גם שתה הערב בבית אלכוהול ונראה לי אולי סמים. ...אני גוננתי על עצמי הוא עמד להרוג אותי. הרגשתי שאין אויר אז עם היד דחפתי אותו. הוא אלים...." [ההדגשות אינן במקור - א.ה.ה].

28. בגרסה הראשונה הזו שנמסרה, תיארה המתלוננת אירוע, שהתרחש בערב של יום 31.12.19, שבו הנאשם איים שירצח אותה, עלה על המיטה על הברכיים שלה, בעוד היא דוחפת אותו עם הברכיים וצועקת, חנק אותה, היא נפלה על המדרגות, הוא הפיל אותה, נשך אותה בצוואר, עלה עליה, הוריד לה את המכנסים והכה אותה בישבן, חנק אותה וניסה לקחת לה את המפתחות. ואז, לטענת המתלוננת, אמה התקשרה והיא ביקשה ממנה לבוא. כשהאם באה, הנאשם מיד דחף אותה על המדרגות, המתלוננת קפצה עליו והוא תפס אותה ואת אימה בצוואר ונתן לאמה מכה בחזק וגם חנק אותה. בנוסף, סיפרה שבאותו בוקר, היא קמה עירומה, וכששאלה למה, הנאשם הכה אותה בישבנה, חנק אותה, עלה עליה, תפס לה את הפה ושבר לה שלוש שיניים. ואז הוסיפה, "גם בערב הוא תפס אותי בלסת ושבר לי שלוש שיניים".

29. ביום 03.01.20, מסרה המתלוננת הודעה נוספת (ת/7). בהודעה הזו, המתלוננת סיפרה שהנאשם חזר באותו היום בשעה 12:00 מהעבודה, לאחר ששתה והיה מסטול, הוא בא כעוס. ואז כאשר שאלה אם יתן לה גט, השיב לה: "איזה גט, אני אתן לך בבית קברות, אני אתן לך פרחים. בעצם לא בית קברות,

אני אכער לך את הפנים שתהיה מכוערת שאף אחד לא יקח אותך". לטענתה "הוא התחיל להיות סוער, באזור 15:40, הוא התחיל להשתגע ושביר מאפרה ב800 שקל שאמא שלי הביאה לי", ואז תפס אותה מהלסת בשיניים והרים אותה על המיטה, ישב לה על הברכיים, חנק אותה, והכה אותה בישבן. לטענת המתלוננת, מאחר וצעקה, הנאשם סגר את החלונות, כדי שהשכנים לא ישמעו. לאחר מכן, לדברי המתלוננת, הם קיימו יחסי מין והנאשם נרגע. בערב, הנאשם קנה וודקה, והשתכר, תפס את המתלוננת והחל לרקוד. לדבריה "לפני כן היו זוג חברים אבל הם הלכו", ואז לטענתה הוא החל שוב להכות אותה, חנק אותה, הרים אותה למיטה ישב עליה וסגר את החלונות. כשניסתה להתקשר לאמה, לקח ממנה את הטלפון, ואז התקשרה וביקשה שאמה תגיע. בהמשך לכך, אמה הגיעה, והנאשם דחף את האם, הכה אותה, חנק אותה, ישב עליה כשהיא על הרצפה, ואז עבר חזרה למתלוננת, חנק אותה, בעוד היא מתגוננת ומכה אותו בצווארו. לאחר האמור, אמה הצליחה להרגיעו, והיא עצמה ברחה החוצה כדי להתקשר למשטרה. לטענת המתלוננת, היו אירועי אלימות ואיומים ברצח בעבר מצידו של הנאשם, אך היא לא התלוננה מאחר שפחדה ממנו. עוד לטענת המתלוננת, הנאשם תקף אותה מינית בעת שישנה.

30. מן האמור עולה, כי בתיאור שנמסר ע"י המתלוננת, מספר ימים לאחר האירוע, היא לא סיפרה כלל על התרחשויות בשעות הבוקר, אלא על אירוע מתגלגל, שתחילתו בשעה 12:00, לאחר שהנאשם שב שתי מעבודתו. לפי תיאור זה, תחילה הנאשם איים עליה, במלל המתואר בכתב האישום, לאחר כשעתיים וחצי הנאשם שביר מאפרה יקרה, וכאשר העירה לו על כך הוא תקף אותה, ובערב לאחר שהשתכר, שב ותקף אותה, ואז גם את אמה בכך שדחף אותה, הכה אותה, חנק אותה וישב עליה כשהיא מוטלת על הרצפה. במסגרת הודעתה השניה, רק כאשר נשאלה המתלוננת, על הגעתה של ביתה א' אליה הביתה, השיבה שאכן הייתה בביתה, וציינה שהיא ירדה איתה למטה ללוות אותה ביציאתה מהבית.

31. **בהודעה מיום מיום 05.01.20 (ת/8)**, סיפרה המתלוננת על תקיפה מינית שלטענתה הסב לה הנאשם, אך מאחר שהדברים אינם מיוחסים לו בכתב האישום, לא אתעכב עליהם.

32. **בהודעה מיום מיום 07.01.20**, של המתלוננת (ת/9), הכחישה המתלוננת את טענות הנאשם כלפיה. כאשר נשאלה על ביתה א' השיבה: "אני רוצה להבהיר שא' קוראים לה גם ש', שהיא ילדה קצת לא בסדר בראש, היא הגיע אלי ככה בערב, בו נגיד 17:30 [שגיאות כתיב במקור - א.ה.ה.]...היא ישבה בישלה, עשתה שקשוקה, אמרה לי מה את הולכת עם המטורף הזה, הוא לא בשבילך ישחט אותך...א' ביקשה מידיד שלה...לבוא לקחת אותה...ובא אחרי חצי שעה, ככה בשעה 19 בערב, אחרי שאכלנו הוא בא...היא אמרה לבעלי בוא נקנה בקבוק, אבל בעלי כבר היה מסטול מלפני...היא לא שתתה בכלל. היא נתנה לד' לשתות ויסקי, ד' הלך קנה...וח'...אמרתי לו כשהוא בא לבית תאסוף את הבת של לבית שלה, הם ירדו למטה ובעלי התחיל להתפרץ עלי במכות...הם הלכו אחרי איזה חצי שעה, הלכו בשעה 20. כשנשאלה מי הם זוג החברים עליהם סיפרה, ביום 03.01, שהיו בבית, השיבה "זה ח' ...וש' כ' - א'".

33. כאשר התבקשה המתלוננת להסביר, איך תוך כדי שהנאשם חונק אותה הצליחה לקחת את הטלפון

ולתקשר לאמה, השיבה תשובה לא ברורה: "הוא קפץ עלי והתחלק עלי, התחלק הטלפון, השכנים שמעו והזמינו משטרה הזמינו את מדא. אחר כך באה אמא שלי ישר באה...היא לא ענתה, אבל היא שמעה ופתאום הוא חטף לי את המפתחות, הוא בא לסגור עלי, ולקפוץ מהחלון."

עדותה של המתלוננת בבית המשפט:

34. בתחילת עדותה הראשית, המתלוננת סיפרה, שמועד הרלוונטי, בשעות הבוקר, היה רק ויכוח בינה לבין הנאשם על טוסטר שבור, וכי לא הייתה אלימות פיזית בבוקר. כאשר הושמעה למתלוננת הקלטת ההודעה שהשאירה לאמה במשיבון (תפורט להלן), השיבה כי היא אומנם אמרה בהודעה שהנאשם מרביץ לה וחונק אותה, אך אמרה זאת מתוך עצבים, ולאחר שבמשטרה הופעל עליה לחץ להגיש תלונה, ומה שקרה זה שבפועל היא זו שקפצה על הנאשם כדי למנוע ממנו לעזוב את הבית לאחר ששתה. לאור הדברים הללו, הוכרזה המתלוננת כעדה עוינת, וכאמור לעיל הודעותיה במשטרה הוגשו והיא נחקרה ע"י ב"כ המאשימה בחקירה ראשית כחקירה נגדית.

35. המתלוננת עומתה עם הקלטת ההודעה שהשאירה במשיבון של אמא. ההקלטה הוגשה לתיק בית המשפט באמצעות דיסק (ת/10), וכן הוגש תמלול ההקלטה (ת/26) באמצעות השוטר שערך אותו. עפ"י ההקלטה, המדובר בשיחה שבוצעה ע"י המתלוננת לאימה ביום 31.12.19 בשעה 05:28, ושם נשמעת המתלוננת אומרת "אמא, אמא הוא הרביץ לי...הוא שבר לי את השיניים...הוא שבר לי את כל הבית, הוא שרף לי את כל הבית...הוא חטף לי את הטלפונים...אמא בואי...אמא קמתי עכשיו משינה, אמא הוא קרע אותי מכות, אמא, אמא הוא פיצץ אותי, בואי עכשיו, אמא בואי...הוא סוגר את כל החלונות...". ברקע נשמע קולו של הנאשם, לרוב בדברים לא מובנים, אך נשמע כי הוא אומר "את לא רוצה להירגע? את לא רוצה להירגע?". השוטר שערך את התמלול, בת חן גיאר, ציינה בתמלול כי נשמעים קולות של חניקה והסבירה בעדותה שזה מה שהיא מזהה בהקלטה.

36. כאשר התבקשה המתלוננת להסביר את ההקלטה, טענה שאמרה את הדברים מתוך עצבים ומכיוון שחששה שהנאשם יצא מן הבית לאחר ששתה. כשהובהר לה, שמדובר בהקלטה משעות הבוקר המוקדמות, עוד לפני שהנאשם שתה, היא טענה שכעסה מכיוון שהתעוררה ערומה, אבל הוא כלל לא הרביץ לה.

37. המתלוננת חזרה בעדותה על כך, שהיא לא מעוניינת בניהול המשפט ושהיא רוצה שהנאשם יחזור הביתה. לאחר שנחקרה בעניין ההקלטה שוב, אישרה את טענת המאשימה, כי ניתן לשמוע אותה בקלטת נחנקת וניתן גם לזהות קולות חבטה, כשהנאשם מכה אותה.

38. המתלוננת טענה, שהלכה לאחר מכן לעבודה כרגיל, אך לא הסבירה, כיצד ב - 12 כבר הייתה בבית לקבל את פניו של הנאשם, כפי הודעה השניה.

39. כאשר נשאלה מתי הגיעה הבת, השיבה "צהריים", וכשצוין בפנייה כי אמרה שהבת הגיעה בשעה חמש, השיבה "צהריים של שעון קיץ". תשובה זו היא כמובן תמוהה מאוד, לאור העובדה שעסקינן באירוע מיום 31 לחודש דצמבר.

40. המתלוננת טענה בעדותה, כי דברי האיום, לפיהם הנאשם הבטיח שיתן לה בית קברות, לא נאמרו על ידו.

41. לטענת המתלוננת, השוטרים לחצו עליה להגיש תלונה ולהכניס את הנאשם להרבה שנים לכלא, וגם הכו את הנאשם בעת שהיה בתחנה. טענה זו של המתלוננת נשללה על ידי כל גובי ההודעות שלה ושל הנאשם, אשר העידו בבית המשפט. יתרה מכך, מסרטוני מצלמות הגוף ומהקלטת מוקד 100, עולה כי המתלוננת לא נדרשה לכל "עידוד" של השוטרים, למסור תלונה כנגד הנאשם.

42. המתלוננת שללה בעדותה, את גרסתה המוקדמת שהנאשם שבר לה את השיניים, וטענה כי למעשה מדובר בשתלים שעשתה לפני מספר שנים, וכן הם זזו מהמקום.

43. המתלוננת טענה בעדותה, שהנאשם אמנם שם אותה על המיטה, אך לא חנק אותה, וכי אמרה זאת מתוך בלבול.

44. המתלוננת חזרה פעמים רבות בעדותה על כך, שיש לה מהנאשם בת מוצלחת, בהירת עור עיניים ושיער, שהיא שוטרת במג"ב, בעוד שא' שהיא אינה בת משותפת, היא בת סוררת, "מלוכסנת", קנאית, והיא זאת שלמעשה "חוללה" את כל האירוע, בכך שהגיעה לביתה וגרמה לנאשם לשתות אלכוהול.

45. המתלוננת טענה בעדותה, שהנאשם רצה לצאת, לאחר שהוא שתה והיא ניסתה למנוע ממנו ולכן הם התקוטטו, וכאשר אמה הגיעה היא אמרה לו להירגע, והוא דחף אותה, כדי להשתחרר ובלי כוונה היא נפלה על הארון והוא דרך על המשקפיים שלה.

46. המתלוננת טענה, שמעולם לא אמרה שהנאשם חנק אותה "עד מוות", אף שהיא מתועדת אומרת את הדברים גם במצלמות הגוף וגם בהודעותיה.

47. המתלוננת טענה בעדותה, ביחס לחבלות ברגליה, תחילה שנפלה במדרגות ולאחר מכן שנפצעה מהגדר של הבית.

48. לאחר האמור, סיפרה המתלוננת, כי ביתה א' עוד נשארה עד סוף האירוע ברכב מתחת לבית, והיא רצה אחריה, פתחה את דלת הרכב, סטרה בפניה וצעקה עליה שלא תשוב לביתה לעולם. טענה זו אינה מתיישבת עם נסיבות הקריאה למשטרה.

49. בחקירתה הנגדית ע"י הסניגור, אישרה המתלוננת כי בבוקר האירוע היא מאוד כעסה על הנאשם, ושבוער חששה שהנאשם יצא מהבית, בגלל ששתה אלכוהול. לכן, הגזימה בתיאוריה למוקד 100, כדי שהשוטרים ימהרו ויגיעו. עוד טענה, כי כל ההתקוטטות בינה לבין הנאשם נבעה מניסיונותיה לעצור אותו מלעזוב את הבית כשהוא שתוי.

50. כן, אישרה את טענת הסניגור, שההודעה שהשאירה בבוקר לאימה, הייתה בגלל כעסה על הנאשם ולא בגלל שהכה אותה, וכי הקולות ששומעים בקלטת אינם של חניקה אלא של יריקה.

51. כן, אישרה את הטענה, שבעת שהגיעה אמה למקום, הן ניסו לקחת מהנאשם את הטלפון והמפתחות, וכך נוצר המאבק ביניהם.

52. המתלוננת סיפרה, שהנאשם נפצע באצבעותיו בעבודתו, ומכאן סימני הדם בחדר השינה, ולא מהשיניים שלה, כפי שטענה עד כה.

53. לכשנשאלה, האם באותו היום, כאשר שב הנאשם מעבודתו הם נסעו יחד לסידורים בתל אביב, השיבה המתלוננת בחיוב, אף שאותו ביקור בתל אביב לא הוזכר באף אחת מהודעותיה וגם לא בעדותה הראשית. בהמשך, אישרה לשאלה הסניגור, שביתה הגיעה אליה בשעה 13:30 בצהריים, בניגוד לטענתה עד כה, שהגיעה למעשה בשעה 17:00. בהמשך, נשאלה על כך המתלוננת גם בחקירתה החוזרת, ואז לשאלות בית המשפט והשיבה "בין לבין, זה שעון קיץ, בין השעות 14:00 - 15:00".

54. כאשר נשאלה ע"י בית המשפט ביחס לבת המשותפת עם הנאשם, שכטענתה הינה בת 18, בעוד שחזרה על כך שהיא עם הנאשם 8 שנים, השיבה שהם יחד משנת 2000.

סיכום גרסת המתלוננת:

55. נמצאנו למדים, כי בפי המתלוננת כמה גרסאות. בכל פעם שתיארה המתלוננת את ההתרחשות נשוא כתב האישום - החל מהקלטה במשיבון של אמה, דרך שיחות מוקד 100, התיאור לשוטרים במקום, ההודעות במשטרה וכלה בעדותה בבית המשפט - התיאור היה שונה, לעיתים בפרט מסוים, שולי או מהותי, לעיתים באופן כללי ביחס לסיטואציה.

56. כפי העולה מהאמור לעיל ומאחר שהמתלוננת בעדותה סתרה, באופן מהותי, את גרסתה כפי שנמסרה בהודעתה במשטרה, הוכרזה כעדה עוינת והודעתה הוגשה מכח סעיף 10א לפקודת הראיות.

57. המאשימה ביקשה שאאמץ את גרסתה כפי שנמסרה במשטרה, על פני הגרסה שנשמעה מפיה בבית

המשפט.

58. סעיפים 10א(ג) ו-ד(ד) לפקודה קובעים באלו תנאים ניתן להרשיע נאשם על סמך אמרת עד שנמסרה מחוץ לבית המשפט:

"(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.
(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה".

59. אם כן קובעים סעיפי הפקודה, כי בתנאים מסוימים, רשאי בית המשפט להסתמך על אמרת עד שלא ניתנה בפני בית המשפט. מטרתם של התנאים היא להבטיח שאמרת החוץ של העד היא אמרת אמת; ועל כן, רק מקום בו ימצא לאחר בחינה פנימית וחיצונית של האמרה, כי האמרה שנמסרה מחוץ לכותלי בית המשפט אמינה ומשקפת את האמת, ניתן יהיה להעדיפה על פני העדות שנמסרה בבית המשפט, או להסתמך עליה לצורך הרשעה.

60. הרשעת נאשם על סמך אמרת חוץ שנתקבלה באמצעות סעיף 10א לפקודת הראיות דורשת קיומו של "דבר לחיזוקה" בחומר הראיות. מידת המהימנות הניתנת באמרה, קובעת את היקפו ומשקלו של "הדבר לחיזוקה". החיזוק יכול להיות אחד מהשניים: תומך במהימנות האמרה גופא, או משמש לה תוספת מחזקת. ה"חיזוק" הנדרש איננו מחייב תוספת ראייתית "מסבכת" דווקא, ודי בתוספת "מאמתת". משקלה של הראיה המחזקת עשוי להשתנות ממקרה למקרה, והוא עומד ביחס הפוך למשקלה ולמהימנותה של אמרת החוץ הטעונה חיזוק. די, לעניין החיזוק, כי הראיה הנוספת תאמת פרט רלוונטי לעבירה, הכלול באמרה, ואין נדרש כי ראית החיזוק תתייחס לכל פרט מהפרטים הכלולים באמרה (ר' ע"פ 8469/99 אסקין נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 65, 76 (2001); ע"פ 9613/04 בן סימון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (04.09.2006); ע"פ 2879/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.04.2015); ע"פ 2404/09 אלחמידי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 10 (01.09.2009).

61. מן הכלל אל הפרט, המאשימה ביקשה כי בית המשפט יאמץ את גרסתה של המתלוננת כפי שנמסרה במשטרה וידחה את זו שמסרה המתלוננת בעדותה בבית המשפט. ואולם כאמור, גם בהודעותיה במשטרה, המתלוננת מסרה יותר מגרסה אחת. למעשה, גרסתה הייתה כל כך לא קוהרנטית, שגם למאשימה לא היה ברור כיצד לנסח את כתב אישום, ובאת כוחה נאלצה להודות בכך בטיעוניה. גם מן ההודעות לא ברור מה הקשר בין ההודעה שהושארה במשיבון של ר"א בשעה מוקדמת של הבוקר, לאירועים של המשך היום, מתי בדיוק חזר הנאשם מהעבודה, ומה הקשר בין שובו מהעבודה ליתר אירועי היום, מתי בדיוק שבר הנאשם את שיניה של המתלוננת, כטענתה - האם בבוקר, בעת שהושארה אותה ההודעה במשיבון? או שמא בערב, כפי שהודיעה המתלוננת במוקד 100 ולשוטרים שהגיעו למקום? מה הקשר בין העובדה

עמוד 10

שהמתלוננת קמה ערומה לבין המקרה? האם אכן שבר הנאשם מאפרה יקרה לפני שאמר, כנטען, את דברי האיום למתלוננת? מה הקשר של הבת א' לכל ההתרחשויות? ועוד כהנה וכהנה שאלות, שיש להן יותר מתשובה אחת בחומר הראיות.

62. זה המקום לציין, כי יש קושי לקבל את הגרסה, גם בשל חוסרים ראייתיים שיתכן והיה בהם בכדי לחזק אילו מטענות המתלוננת - כך, למשל לא הובא מסמך רפואי לעניין מצב השיניים של המתלוננת (למעט התייחסות כוללנית במסמך רופא המשפחה) ולכן לא הובהר ראייתית האם עסקין בשיניים שבורות בשל חבלה, או בשל נפילת כתרים. לעניין זה יצוין, שהמתלוננת בהודעתה האחרונה טענה, שקבעה תור לרופא שיניים באותו השבוע. חרף זאת, כאמור, לא הובא על ידה מסמך רפואי מתאים. בנוסף - בחירתה של המתלוננת שלא להתפנות לקבלת טיפול רפואי מיד לאחר האירוע, עובדה המעלה תהיה בפני עצמה, הותירה את טענותיה להיתמך במסמך כללי של רופא המשפחה. זאת ועוד, הבת א' לא נחקרה, וכך גם הידיד ח' ששהה במקום, לפני האירוע ואחריו ויתכן שגם במהלכו של האירוע. בנוסף, לא נבדק הטלפון הסלולרי של המתלוננת, ולא נעשתה בדיקה מתי בדיוק התקשרה לאימה במהלך בערב, אם בכלל.

63. יודגש, כי בשל המשקל הראייתי הנמוך שמצאתי לייחס לגרסת המתלוננת, אף לא מצאתי בהקלטת ההודעה במשיבון, בכדי להוות דבר לחיזוק לגרסתה. לטעמי, התנהלותה של המתלוננת לכל אורך הדרך מטילה צל גדול של ספק על האותנטיות של ההודעה שהשאירה לאמא בבוקר יום 31.12.19. קרי, מאחר וקבעתי כי יש קושי משמעותי להסתמך על דברי המתלוננת, מסופקני אם יש קשר שבין הדברים שנאמרו באותה הודעה לבין אלו שהתרחשו במציאות. בשל כך, אותם "קולות חניקה", שהשטרות בת חן גיאר העידה שהיא מזהה בהקלטה, אף שיכולים הם להיות קולות חניקה, לא שוכנעתי מעבר לספק סביר, שאלו מושמעים בהקלטה כתוצאה של פעולת חניקה של הנאשם את המתלוננת, באותו המועד שהושארה ההודעה. דברים אלו יפים, גם לעניין סימני הדם שנמצאו בחדר השינה של המתלוננת, על מיטה ועל הווילון. אילו הייתי מוצאת את עדותה של המתלוננת מהימנה, לא מן הנמנע כי כתמי דם אלו, היה בהם בכדי לחזק את עדותה. אך לעולם כוחה של ראיה מחזקה בחיזוק ה"יש", חיזוק אינו יכול להינתן ל"אין". מרגע שקבעתי כי המתלוננת בלתי מהימנה, הרי שיש קושי גם לסמוך על טענתה, כי כתמי הדם שייכים לה ונובעים מאלימות שהפעיל כנגדה הנאשם, וכי גם החבלות שהציגה לשוטרים הן תוצאה של תקיפתה ע"י הנאשם. מעבר לאמור, משלא נבדקו כתמי הדם, נותר ספק לעניין זה, שדינו שיזקף לזכות הנאשם.

64. נוסף לנימוקי לעיל, הרי לא שוכנעתי, כי עסקין במקרה קלאסי של מתלוננת הסובלת מגילויי אלימות מבן הזוג ונמצאת בדילמה האכזרית שבין שמירה על התא המשפחתי לבין הגנה על שלמות גופה ונפשה, אלא סברתי כי עניין לנו בהתנהלות מניפולטיבית של מתלוננת שדבריה אינם מוצאים אחיזה רבה באמת.

65. לאור כל האמור - אני קובעת, כי לא ניתן לאמץ את גרסתה של המתלוננת, כפי שנמסרה בהודעותיה במשטרה, כבסיס לקביעת ממצאים עובדתיים.

גרסתה של האם ר"א:

66. הרושם הכללי שהתקבל מעדותה של ר"א בבית המשפט הוא, שמתן העדות קשה עבורה מאוד. עד כדי כך התקשתה העדה לשאת את המעמד, שהתמוטטה על דוכן העדים ונדרשה לטיפול רפואי. התרשמתי מאם, שאף שהינה מסתייגת מאוד מבחירותיה של ביתה ומהאופן שבו היא מנהלת את חייה, היא נאמנה לה ומגוננת עליה. למרות זאת, מהעדות ניכר, שהעדה אינה חפצה להשחיר את פניו של הנאשם או לפגוע בו, ולמרות שאינה בהכרח רוצה שישבו לחיי ביתה, היא בהחלט חפצה בסיום ההליך כנגדו. ראוי לציין, כי גם עפ"י עדותו של הנאשם, חרף האירועים, הוא נותר בקשר קרוב עם ר"א.

67. בעדותה הראשית בבית המשפט, ניכר היה שהעדה מבקשת לצמצם את חלקו של הנאשם באירוע. לפי דברי העדה (עמ' 16 לפרוטוקול), היא שבה בערב לביתה מן העבודה, ואז הקשיבה להודעה שהשאירה לה ביתה במשיבון, בשעות הבוקר. לאחר מכן, פנתה והלכה אל ביתה של המתלוננת. היא תיארה ויכוח, לו הייתה עדה, בעת שהגיעה אל ביתה של המתלוננת, סיפרה שביתה אמרה לה שהנאשם "הרים ידיים", ואז הנאשם שכב על מ' כדי שתפסיק לצעוק, "סחבתי אותו, הוא נרתע ממני, נפלו לי המשקפיים, הוא דחף ככה, זה לא בכוונה, לא הרביץ לי או משהו. נפלו לי המשקפיים, אני בלי כוונה דרכתי עליהם והם נשברו". העדה תיארה שבבית ראתה רק ויכוחים, צעקות, ובית מבולגן, והוסיפה "לא שראיתי שהוא שובר אותה או קורע אותה", "הוא עלה עליה ואמר לה שקט שקט. לא בשביל לרצוח אותה או להרוג אותה". העדה ציינה, כי בעבר, לפני האירוע, המתלוננת סיפרה לה על אירועים אלימים, ושניים עליה שיכער לה את הפנים אם תתגרש ממנו, אך היא עצמה לא שמעה איומים כאלה. כן הוסיפה, "הוא לא הרביץ לי ולא דחף אותי ולא כלום".

68. לאחר שמצאתי פער משמעותי בין עדותה של ר"א בבית המשפט לבין זו העולה מהודעותיה במשטרה, נעניתי לבקשת ב"כ המאשימה להכריז על העדה כעוינת, חרף התנגדות הסניגור. בהמשך לאמור, הוגשו הודעותיה של העדה במשטרה.

69. **ת/1 - הודעה ר"א - 31.12.19 22:11** - כך מסרה העדה בהודעה שנגבתה ממנה, מיד לאחר האירוע:

"הבת שלי מ' התקשרה אלי בוכה בטלפון ושאלתי מה קרה והיא אמרה שבעלה שיכור מהבוקר והוא הגיע לבית והתחיל לתקוף אותה. באתי אליהם לראות מה קורה שם. אני רואה את חבלות על הבת שלי והוא הפיל אותה כשהוא דוחף אותה עם שתי ידיו והיא נפלה על הרצפה ועלה עליה. אני באתי אליו כדי להפריד ביניהם והוא דחף אותי והפיל אותי לרצפה ונתקעתי בארון נעליים ונשברו לי המשקפי ראייה. זה בן אדם מסוכן הוא נרקומן וישב על אונס ואם הוא היה רוצח את הבת שלי אני לא אדחוף אותו? בטח שאני אדחוף אותו ואני אקבור אותו. הוא רק יצא מבית סוהר 7 שנות מאסר. אחרי שהוא דחף אותי הוא יצא למרפסת וישב בפינה שתוי מת. אחר כך הגיעה המשטרה" (ש' 4 - 10).

"הוא נתן לי מכה ביד ימין הוא סיבב לי את היד לא זוכרת מתי בדיוק הוא עשה את זה. כואבת

לי היד. לא הלכתי לבדיקה. הוא תפס לי את היד עם היד שלו וזרק אותי

ש. איפה המכות היו?

ת. בסלון אצלם בבית. אחר כך זרק אותה למיטה ויש שם דם מהשיניים שלה.

ש. איך התגוננתם?

ת. לקחתי לו את הפלאפון מהיד ולקחתי את המפתחות של הבית והוא יצא למרפסת עד שהמשטרה הגיעה". (ש' 12 - 18)

...

"ש. אני מציג לך תמונות חבלות על גופו של ד'

ת. הוא חנק אותה אז מה אתה רוצה שהיא לו תעשה לו ככה (מחזיקה את היד שלה על הצוואר) היא אמרה לי אמא הוא חונק אותי אז היא לא תרים אותו...הוא חנק אותה...אז היא הרימה אותו. ואיך יש לה סימנים ודם. 10 אם היו עליו היה אוכל אותם...אני ממש לא אחראית לסימנים שיש עליו. אני לא נתתי לו מכות בכלל" (ש' 21 - 31).

70. לאחר האמור, נגבתה מהעדה הודעה נוספת ביום 05.01.20 (ת/2):

"תקתקתי בדלת ואני שומעת צרחות. הבת שלי מ' פתחה את הדלת ואמרה שהוא קרע אותה ועלה עליה ומשכך [כך במקור - א.ה.ה] לה בשיער. היא צרחה ובכתה ואמרה אמא הוא חנק אותי ושכב עלי במיטה ונתן לי בוקס באיזור השיניים. הוא דחף אותה על המיטה ועליה עליה, אז אני דחפתי אותו כי הוא חנק את הבת שלי. לא היה מצב כזה ששנינו היינו עליו שאחת החזיקה בו והשניה משכה בבגדיו. זה לא היה. חוץ מזה שהפלאפון שלי. אני קניתי לו אותו אבל הוא לא שווה את זה.

ש. האם ד' היה שתוי כשהגעת?

ת. כן הוא היה שתוי אלכוהול. אני לא ראיתי בקבוקי אלכוהול בבית אבל הוא שתה לפני שהגיע הביתה. היה לו ריח חריף של אלכוהול. הוא התנהג כמו מטורף. שלח ידיים ורגליים. אי אפשר היה לדבר איתו. אני פחדתי ממנו. אחר כך הוא יצא וישב במרפסת בצד ולא ידע שהתקשרנו למשטרה. " (ש' 6 - 14)

"הוא נתן לה מכה בפה וירד לה דם. אני לא ראיתי שהוא נתן לה מכה, אבל ראיתי שהיא קמה עם דם בפה."

"ש. האם את שמעת את ד' מאיים על הבת שלך בפנייך?

ת. לא בפניי. הבת שלי סיפרה לי שהוא אמר לה שאם היא תתגרש ממנו הוא יכער לה את הפנים" (ש' 24 - 25).

...

"אני ראיתי שהוא עלה עליה וראיתי שהוא חנק אותה ומשך לך [כך במקור - א.ה.ה.] בשיער" (ש' 32).

"ש. מתי נודע לך בפעם הראשונה שד' אלים כלפי הבת שלך?

ת. לפניי שבועיים הבית שלי סיפרה לי...הוא הכה אותה ואני אמרתי לה שהיא היתה צריכה להתקשר למשטרה כבר בפעם הראשונה. היא אמרה לי שהיא מפחדת ממנו ובגלל זה לא רוצה לבוא למשטרה" (ש' 37 - 39).

"באותו יום של האירוע הבת שלי התקשרה אלי לבית ואני לא עניתי. היא השאירה הודעה בו אני שמעתי שהוא חונק אותה וסוגר חלונות ואומר לה את לא רוצה להרגע. אני שמעתי ההקלטה כשחזרתי מהעבודה בשעות אחר הצהריים. " (עמ' 48 - 50).

71. ר"א הגישה למשטרה גם חשבונית ע"ס 250 ₪ בגין תיקון משקפיים (ת/3).

72. ככלל, ניתן לומר שבשתי הודעותיה במשטרה, מסרה ר"א גרסה עקבית יחסית, לפיה הגיעה אל הבית של ביתה, בעקבות ההודעה הטלפונית שקיבלה ממנה ואשר אותה שמעה רק מאוחר יותר במהלך היום כאשר שבה מעבודה. כאשר הגיעה אל המקום, שמעה צעקות, והבינה שמתחולל בין המתלוננת לנאשם ריב. לדברי העדה, ראתה בעיניה שהנאשם מרים את המתלוננת, מפיל אותה (פעם אחת על הרצפה, ופעם על המיטה), עולה עליה וחונק אותה. בשלב זה, ר"א חשה להגנת ביתה וניסתה למשוך את הנאשם מעליה. הנאשם בתגובה סובב לה את היד, דחף אותה, היא נפלה לאחור על ארון הנעליים, משקפיה נפלו ונשברו. על כל יתר הדברים, למדה ר"א מפי המתלוננת - על האיומים, על אלימות קודמת, על כך שהנאשם נתן למתלוננת אגרוף בשיניים. לעניין אחרון זה, אומרת העדה, כי לא ראתה שנתן לביתה מכה, רק בחינה בדם בפיה. גם מכך, ניתן ללמוד שהעדה אינה מבקשת להשחיר לשווא את פניו של הנאשם, ועובדה זו מחזקת את מהימנותה בעיני.

73. כאשר עומתה ר"א עם הודעותיה במשטרה, טענה כי האלימות לא הייתה כל כך חמורה, הנאשם לא זרק את המתלוננת על המיטה, אלא הניח אותה, הוא לא סובב לה את היד אלא רק הדף אותה, לא הייתה לנאשם כוונה להרביץ לה. חרף זאת, העדה מאשרת שהנאשם תפס לה את היד ודחף אותה. העדה טענה, שביתה והנאשם אוהבים זה את זה, והאלימות עליה סיפרה לה ביתה לא הייתה משמעותית.

74. כאשר נשאלה העדה ביחס לטענות הנאשם, כי תקפה אותו, השיבה "אני לא תקפתי אותו, אני הצלתי את הבת שלי...גם פחדתי כי בקלטת היא אומרת שהוא חונק אותה", וטענה כי הסימנים בצוואר נגרמו

לנאשם מכיוון שמשכה לו בקפוצ'ון (עמ' 32). בהמשך אמרה, "למה אני צריכה לחכות **שירצח את אשתו בבית**" (עמ' 38). תחושת הפחד שתיארה העדה בעדותה אותנטית בעיני, והיא מתגלית מבין השורות, וחרף ניסיונות הרבים לצמצם בעדותה את מעשיו את הנאשם.

75. העדה שוללת, שהנאשם נתן לה מכה בחזה, וכן מציינת כי אינה זוכרת שהנאשם חנק אותה ("נראה לך שהוא חנק אותי? אם היה חונק אותי אני היית מזמינה משטרה", עמ' 38). בסוף חקירתה הראשית, נשאלה העדה עוד מספר פעמים, האם הנאשם חנק אותה, ולשאלות אלו לא השיבה. עם זאת, ציינה שהיו לה כאבים ביד בעקבות התקיפה.

76. בחקירתה הנגדית, העדה סיפרה, שההתנהגות הנסערת היא אופיינית למ', וכך גם תגובותיה המוגזמות. כמו כן, אישרה שבאותו הערב כאשר הגיעה לביתה של המתלוננת, פגשה בנכדתה א' מתחת לבית, יחד עם ידידה ח'. העדה סיפרה שהמתלוננת רדפה אחרי הבת וצעקה עליה שלא תגיע יותר, ולמרות זאת, הבת לא הלכה ונשארה בצד, עד אחרי האירוע, כשהוצעה המשטרה.

77. בהמשך לשאלות הסניגור "אני ראיתי שהוא היה מעליה פעמיים, מה אתה רוצה שאני יגיד לך את האמת? בפעם הראשונה היה בחדר ובפעם השנייה היה במדרגות שעלה ועשה לה ככה, את לא רוצה להירגע, אני הסתכלתי ונראה לך שאני אתן לו שיחנוק את הבת שלי? שתהיה ילדה הכי...הכי זבל, אני אלך עם הבת שלי..." (עמ' 53).

78. לאור התרשמותי מהעדה ר"א, אמה של המתלוננת, מצאתי כי יש לקבל בעניינה את עתירת המאשימה, ולאמץ את גרסתה כפי שנמסרה בהודעותיה במשטרה. ניכר כי העדה לא ביקשה להשחיר את פניו של הנאשם, אלא תיארה את הדברים כהוויתם וכפי שנתפסו בחושיה. כך, חרף טענתה החוזרת של ביתה שהנאשם חנק גם את אמה, באירוע נשוא כתב האישום, ר"א אינה טוענת זאת. בנוסף, פרטים שלא ראתה בעיניה - כמו אגרוף לשיניים, לא שמעה באוזניה - כמו דברי איום, ולא חשה על בשרה - כמו שהנאשם חנק אותה, העדה הקפידה להבהיר שאינה יודעת להעיד על כך מידיעה אישית, ולחלופין שלא קרו, בהתאמה. בנוסף, אין חולק כי לפני האירוע ר"א דאגה לנאשם (למשל, עת שרכשה עבורו טלפון), וכי נשמר ביניהם קשר קרוב, גם לאחר מעצרו של הנאשם, ומכאן אני למדה שדאגתה לנאשם הינה כנה.

79. הודעותיה של העדה במשטרה, היו ככלל עקביות, ובהן מתואר ניסיונה למשוך את הנאשם מעל המתלוננת, בעת שחנק אותה, ואת העובדה שבתגובה הנאשם סובב לה את היד, דחף אותה לעבר ארון הנעליים, ובכך גרם לה לכאבים וגם לנזק למשקפי הראייה שלה.

80. לא נעלמו מעיני קשיים ראייתיים מסוימים שעולים מן העדות (כמו מיקומה הפיזי של המתלוננת, בעת שהגיעה ר"א אל ביתה, או מועד חילופי הדברים בין א' למתלוננת להם הייתה עדה ר"א), אבל לא סברתי כי יש באלו בכדי להפחית באופן משמעותי ממשקל עדותה.

81. באשר לחיזוקים הראייתיים הקיימים לגרסה זו בחומר הראיות -

כאמור לעיל, די בתוספת "מאמתת" לאמרת חוץ של עד, בכדי להביא לכך שבית המשפט יאמץ ויעדיף על פני עדותו בבית המשפט. בענייננו, נמצאו מספר חיזוקים ראייתיים לאמרות החוץ של המתלוננת, כפי שנגבו במשטרה:

א. ניתן ללמוד בסרטון מצלמות הגוף, כי בעת שהגיעו השוטרים למקום העדה הציגה להם את יד ימין שלה כאיבר בו פגע הנאשם, ומציינת ששבר לא את המשקפיים. חרף העובדה שביתה המתלוננת, חוזרת כמו מנטרה ואומרת שהנאשם חנק את האם, זו האחרונה לא חוזרת על הדברים ולא טוענת לחבלות נוספות בגופה (אף שאינה מתקנת את הבת) - זהו בעיני חיזוק בזמן אמת לגרסת האם.

ב. ניתן לראות בתמונות ובסרטונים את הנעליים המפוזרות ליד ארון הנעליים, עובדה המחזקת את טענת העדה כי נדחפה ע"י הנאשם לעבר הארון.

ג. בסרטון מצלמת הגוף של השוטרת ליטל, בדקה 05:10, נשמעת ונראית העדה אומרת "זרק אותה על המיטה, חנק אותה ונתן לה מכה", בדקה 05:32 "הפיל אותה על הרגליים", ובדקה 7:25 "אם לא הייתי פה, היה הורג אותה" - אמירות אלו שנאמרות מפי העדה מיד לאחר האירוע, באזני השוטרים, עולות בקנה אחד עם הודעותיה שנמסרות לאחר מכן.

ד. תמונות החבלות של הנאשם - בקדמת צווארו ניתן לראות סימן אדום בצורת כף יד, ובאחורי הצוואר שריטות. אמנם, אין בפני בית המשפט חוות דעת מומחה לעניין החבלות ולכן משקלו של חיזוק זה הוא נמוך יותר, אך כן ניתן לראות בסימן כף היד בקדמת צווארו של הנאשם, ככזה המתיישב עם טענתה של ר"א שהמתלוננת ניסתה להדוף את הנאשם בעת שחנק אותה, וסימני השריטות בגב צווארו של הנאשם מתיישבים עם ניסיונות האם למשוך אותו מעליה.

ה. חשבונית התיקון של המשקפיים, מהווה חיזוק נוסף לגרסת העדה.

ו. חרף עדותה העוינת של העדה, עולים ממנה סימני האמת, המעידים על חששה האמיתי לחיי ביתה באותו אירוע, בו זמנית לחוסר רצונה לסבך את הנאשם.

82. לדידי, די בכל אלו בכדי להוות חיזוקים מספקים לאמרות החוץ של העדה ר"א ולאמצן, לצורך קביעת ממצאים עובדתיים.

האירוע בתחנת המשטרה - האם ביצע הנאשם עבירה של תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו?

83. לעניין אירוע זה, הובאו לפני בית המשפט דו"ח הפעולה של השוטר סמיון צצלניק ועדותו של השוטר שמחה מלך, שותפו.

84. דו"ח הפעולה של השוטר סמיון צצלניק, מיום 31.12.19, הוגש בהסכמה (ת/16) וזו לשונו:

"במהלך שמירה על עצור בשם ד', ביקשתי מהחשוד להביא לי את הידיים כדי לשים אליו [כך במקור - א.ה.ה.] אזיקים והנ"ל סירב. בשלב זה, קראתי לשוטר שמחה שיעזור לי לאזוק את החשוד ופתחתי את התא, כי הנ"ל התנגד להביא את ידיו לפתח של התא. נכנסתי לתא ביחד עם השוטר שמחה וביקשתי מהחשוד ד' שוב את הידיים שלו. הנל סירב והמשיך להתנגד, בשלב זה תפסתי את ידו וניסיתי לאזוק אותו והנל התחיל להשתולל ותקף אותי [צ"ל - "אותי" - א.ה.ה.] בכך שחנק אותי עם ידיו, בשלב זה העפתי את ידיו מהצוואר שלי ודחפתי אותו לעבר הקיר כדי להשתלט אליו [כך במקור - א.ה.ה.] ולאזוק אותו". הנ"ל דחף אותי ואת השוטר שמחה ובעט בי עם הרגל וניצמד אלי עם הראש וניסה לנשוך אותי באוזן. דחפתי את החשוד לעבר הקיר וסגרתי את התא. לאחר סגירת התא הנל התחיל לקלל אותי ואת השוטר שמחה שאנחנו שרמוטות וזונות והמשיך להשתולל בתא, בכך שבעט בסורגים. בשלב זה, ביקשה מיבנה 301 להגיע לתחנה מכיון שיש לו טייזר...בהגעה של יבנה 301 עידן הילל, פתחתי את התא והחשוד שיתף פעולה ונתן לאזוק את עצמו, כמו כן בוצע חיפוש על החשוד, לא נתפס דבר".

85. השוטר מלץ העיד על האירוע, וסיפר בעדותו כי ביום 31.12.19, במהלך משמרת לילה, עת ישב ביומן, קרא לו שותפו סמיון לסייע לו לערוך חיפוש על חשוד. כאשר הגיע אל תא השהיה, שמע את סמיון מסביר לחשוד שהוא נדרש לאפשר לשים עליו אזיקים, לצורך ביצוע חיפוש, החשוד התעלם מהבקשה, ולכן, לאחר מספר פעמים שהובהר לו כי חוסר שיתוף פעולה מצידו יוביל לשימוש בכוח, ניגשו אליו סמיון ושמחה, כל אחד מצד אחר שלו. בשלב זה, החל החשוד להשתולל, והכה את סמיון באגרופים, תפס בגרונו בחוזקה. אז, תפס שמחה בידו השמאלית של החשוד וניסה למשוך אותו מעל סמיון. החשוד ניגש לסמיון לאוזן וניסה למשוך אותה. שמחה תפס את החשוד ביד שמאל ומשך אותו פעם נוספת, ורק אז סמיון הצליח לצאת מהתא ולנעול אותו. בעקבות האמור, התבקש סיוע מצוות נוסף, ורק לאחר שנאמר לנאשם, כי אם יסרב לשים עליו אזיקים, יעשה שימוש בטייזר כנגדו, הוא שיתף פעולה. העד סיפר, כי הוא זוכר שהאירוע התרחש בערך בשעה 22:00 - 22:30, בעת חילופי משמרות, מאחר ובשעה זו עפ"י הנוהל, יש לבצע חיפוש על העצורים.

86. יצוין, כי רק לשאלות ב"כ המאשימה, הוסיף העד כי "כמובן שגם אני הותקפתי באגרופים ובדחיפות", הגם שלא נמצא לכך ביטוי בדו"ח הפעולה שנערך על ידו בסמוך לאירוע.

87. לשאלות הסניגור בחקירה נגדית, השיב העד, כי לא הפעיל את מצלמת הגוף כיוון שלא הספיק לעשות כן. העד שב וטען, כי למרות שלא רשם בדו"ח הפעולה, בשלב שבו הנאשם השתולל, גם הוא הותקף, למרות שזה לא היה מכוון ספציפית אליו. עוד לשאלת הסניגור, השיב העד, כי הנאשם היה מסריח מאלכוהול, אבל הוא היה בפוקוס, הבין מה השוטרים מדברים איתו ומהי הסיטואציה.

88. הנאשם, הכחיש את תקיפה השוטרים, אך אישר שקילל אותם ובעט בדלת תא העצורים. בהודעתו השלישית (ת/29), הנאשם לא לגמרי ידע לספר מה קרה בתא השהיה ומי מהשוטרים היה עימו, וגם

בעדותו מסר גרסה מבולבלת לעניין אירוע זה.

89. לאחר שבחנתי את הראיות, אני מוצאת לאמץ את גרסאות השוטרים, ביחס לאירוע בתא השהייה, בכל הנוגע לנסיבות תקיפתו של השוטר סמיון ע"י הנאשם. דו"ח הפעולה והעדויות עולים בקנה אחד, זו עם זה, ויש בניהן הלימה, זאת למעט הטענה שהנאשם תקף פיזית גם את השוטר שמחה, טענה שאמנם נרשמה בדו"ח הפעולה של השוטר סמיון, אך אין לה זכר בדו"ח של שמחה. גם בעדותו, שמחה לא טען את הדברים, עד שב"כ המאשימה הציגה לו את גרסת סמיון לאירועים. לפיכך, אני קובעת כי בעוד שתקיפה של הנאשם כלפי השוטר סמיון הוכחה, הרי שלא כך הם פני הדברים, בכל הנוגע לשוטר מלך, שפרטים אודות תקיפתו לכאורה, נמסרו על ידו רק בעדותו בבית המשפט.

90. ואולם, העבירה המיוחסת לנאשם, בקשר עם האירוע בתא השהייה, היא עבירה הדורשת יסוד נפשי מיוחד, שהרי סעיף 274(1) לחוק העונשין קובע, **"התוקף שוטרו התקיפה קשורה למילוי תפקידו כחוקן בקונקט"י מהבואחתמאלה, דינו - מאסר עד חמש שנים ולא פחות משלושה חדשים"**

(1) התכוון להכשיל את השוטר בתפקידו או למנוע אולפריעאותו מלמלאו."

91. לאחר שמיעת כלל הראיות, הגעתי לכלל מסקנה, כי לא ניתן ייחס לנאשם את אותה כוונה מיוחדת הנדרשת עפ"י הוראות סעיף העבירה המיוחס לו. במה דברים אמורים?

92. מכל העדויות שהובאו לפני בית המשפט, עולה כי הנאשם שתה אלוהול עובר לאירוע; המתלוננת טוענת שהיה שיכור "מסטול" לאחר ששתה וודקה, השוטרים מציינים ריח חריף של אלוהול, ולמעלה מכך, קיימת עדותו של המפקח יוסי שטרית, אשר הגיע לתא השהייה בו נמצא הנאשם בתחנת המשטרה ותאר ריח חריף של אלוהול, עיניים אדומות וחוסר יציבות של הנאשם, ביקש לבצע בדיקת אלוהול לנאשם ומשזה סירב, הגיש כנגדו תלונה על הפרת צו הפיקוח. גם הנאשם בעדותו בבית המשפט מספר על כך ששתה אלוהול. המפקח העיד, כי באותו המעמד, אמר לו הנאשם כי אין טעם לבצע לו בדיקת אלוהול, הואיל והוא שתוי וממילא צפוי להישלח לכלא.

93. אכן, אין ראיה ברורה לרמת השכרות שבה היה נתון הנאשם, ונמצאו בחומר הראיות אינדיקציות לכאן ולכאן בעניין זה - למשל, מחד, סיפר יוסי שטרית שהנאשם הבין את הסיטואציה ושוחח עימו, וכך גם תיאר השוטר מלך את האינטראקציה עם הנאשם, גם הנאשם זוכר את האירועים מאותו הערב נשוא כתב האישום וניתן ללמוד מצילום מצלמות הגוף שכאשר הגיעו השוטרים הנאשם מבין את הסיטואציה, מבקש את הג'קט שלו ומציין שתעודת הזהות שלו נמצאת בתיק. מאידך, יש אינדיקציות פיזיות על מצבו של הנאשם בעת מעצרו, כפי שהן עולות הן מעדויות השוטרים, הן מסרטוני מצלמות הגוף, הנאשם טוען שהוא כלל לא זוכר את גביית ההודעה הראשונה, וכן הנאשם סבר שהשוטר אלכס ברגר, שהיה עימו בתא השהייה, בעוד שכלל לא היה בתחנה באותה העת.

94. בהתאם לסעיף 34(ב) לחוק העונשין, "התעורר ספק סביר שמאקייססיגלאחריותפלילית, והספקלאהוסר, יחולהסייג". כלומר, די בקיומו של ספק סביר בדבר תחולתו של סייג לאחריות פלילית, כדי להביא להחלתו. על כן, הנטל להוכיח את אי-התקיימותו של הסייג הוא על התביעה. במקרה דנן, סבורני כי התעורר ספק סביר שמא מתקיים סייג השכרות לאחריות פלילית, ומכאן שאין להרשיע את הנאשם בעבירה הדורשת כוונה כלפי התוצאה של הכשלת השוטר בתפקידו, אלא בעבירה שבה היסוד החפצי כלפי התוצאה האסורה, הינה של אדישות בלבד.

95. מכאן, מסקנתי, כי יש לזכות את הנאשם מביצוע עבירה לפי סעיף 274 לחוק העונשין, ולהרשיעו בעבירה של תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק, אשר אינו דורש כוונה מיוחדת.

פרשת ההגנה - גרסת הנאשם:

96. הנאשם מסר ארבע הודעות במשטרה והעיד בבית המשפט.

97. בהודעתו של הנאשם מיום 01.01.20 (ת/24) הנאשם אינו מגיב, כמעט לכל השאלות שהציג לו החוקר, ובתשובות הבודדות שמוסר, מכחיש את התקיפה המיוחסת לו כלפי המתלוננת ואימה.

98. בהודעה מיום 02.01.20 (ת/31), מסר הנאשם גרסה לאירועים:

"קמתי בבוקר, ב5 בבוקר התעוררתי מהשעון מעורר יחד עם אישתי. התחלתי להתארגן לעבודה כרגיל. היא ראתה חלק מהטוסטר במטבח שבור. היא אמרה זה אתה...שמתי אוכל בתיק והלכתי לעבודה ביבנה. זהו. בשעה 9 ככה בבוקר סיימתי לעבוד אגב החג של הרוסים. במפעל רצו לעשות שולחנות וזה. אני דיברתי עם האישה שאקח אישור לבית, כי יותר טוב לעזור בבית. כשהגעתי לבית בסביבות 10:00, 10:20, הייתי בבית. כשבאתי הביתה היא ביקשה ממני לנסוע איתה לתל אביב, כדי להשיג איזה משהו. הסכמתי לנסוע איתה לתל אביב. לפני שנסענו לתל אביב, הילדה שלה שלקחו לה ברווחה לפני כמה שנים הייתה איתה בקשר ורצתה לבוא לשבת בבית, אבל יש להם קשר לא כל כך ברור. כשחזרנו מתל אביב נפגשנו עם הילדה שבאה...והלכנו לבית. התחלנו לטגן חצילים וכל מיני אוכל...אחר כך בא שכן ח' ח' השתתף איתנו בשיבה, לשבת לאכול לדבר...דיברתי עם ח' שיקח את הילדה לבת ים, כי אין לה אפשרות איך לחזור. הם יצאו ... ופתאום הייתי ממש בפרוזדור של הכניסה לדלת לחדר השינה, ראיתי שחמתי נכנסת עם המילים ימנייק, אמרתי לה למה את מדבר ככה, אישה נתפסה לי בטלפון האישי. אומרת תביא לי אותו זה טלפון אני קניתי לך את זה, וזהו התחילו למשוך את הבגדים בצוואר. ואז כשיצאתי משם והלכתי למרפסת...התיישבתי, לא הבנתי מה קרה, הייתי בהלם....אחת נתפסת לי ביד בטלפון. אחת נתפסת לי בצוואר. כדי לברוח לצאת מכל הסיטואציה...מכאן ועד להגיד שתקפתי?..."

99. בהודעתו הנ"ל, הנאשם הכחיש שתיית אלכוהול, וטען ששתה יין תירוש בלבד "לא שתיתי אלכוהול חוץ

מהיין תירוש הזה...אני יודע שבביתי יש יין תירוש" ש' 37, 75). כן, הכחיש כי תקף את המתלוננת בבוקר, והכחיש כי השמיע דברי איום כלפיה. ברגע מסוים בחקירה, כתב הנאשם על גבי טופס הודעה על זכויות חשוד **כול זה שקר, העם טרצו תבדקו בלי אזרה שלי ביי** [שגיאות הכתיב במקור - א.ה.ה.], סובב את הגב לחוקר ולסרב להמשיך להשיב לשאלות החוקר. בהמשך, השיב כי לא תקף את חמותו, אלא ניסה להתחמק ממנה בעת שהתנפלה עליו יחד עם המתלוננת.

100. **בהודעתו מיום 06.01.20 (ת/29),** הנאשם כבר אישר שכאשר הגיעה ביתה של המתלוננת לביקור והכינה אוכל, הוא הלך למכולת וקנה וודקה, אך טען כי הוא עצמו לא שתה מהאלכוהול, וכן טען שכאשר אמר בחקירתו הקודמת שאין אלכוהול בבית, אמר את הדברים מתוך בלבול. הנאשם טען עוד, כי לא שתה אלכוהול בעבודה באותו היום ומסר שמות של שלושה אנשים שעובדים עימו.

101. בנוסף, סיפר הנאשם: **"באותה שיחה בין מ' לבין הבת שלה, הם הגיעו לטונים גבוהים, מ' אמרה לבת שלה שהיא לא רוצה אותה והיא לא עונה לה והיא לא רוצה איתה קשר. אני לקחתי את ש' לכיוון החדר, בפרוזדור ומ' התחילה לצעוק עליה שרמוטה זזונה, ואז אמרתי לח' שיקח אותה מהבית לבת ים, ומ' ירדה אחריהם למטה. כאשר יצאתי למרפסת אני שמעתי את ר', אמא שלי מ', צועקת על מישו בחוץ, והבנתי שזה על ש' וח'".** ובהמשך **"הם עלו ביחד למעלה, מ' היתה לפני אמא שלה, תפסה לי את היד ימין שלי עם הפלאפון שלי שר' קנתה לי אותו, ור' עם המשקפיים ביד התחילה לדפוק לי באיזור הצוואר וכאשר הבנתי שאני צריך לעשות משהו כדי לא לפגוע בהן, אני השארתי את הטלפון למ' ויצאתי מתחת לר'.** כל זה היה בפרוזדור, בכניסה לבית, ליד חדר השינה. זה שמ' נפצעה ברגל, זה קרה בפרוזדור יש שם מדרגות שעולות לקיר זה ליופי, כאשר עזבתי את הטלפון, היא הלכה לכיוון המדרגות ונפצעה מהמדרגות ולא ממני".

102. לגבי השיניים של המתלוננת טען, **"עניין של השיניים התחיל לפני חודש, כאשר מ' אמרה שהשיניים שלה התחילו לזוז, כי היא כבר 5 שנים אחרי הטיפול והיא צריכה לחדש, והיא דיברה על זה ליד אמא שלה...אמא של מ' אמרה לה שהיא לא מתכוונת לסדר לה את השיניים..."**

103. בהודעתו הרביעית של הנאשם, הודעה מיום 08.01.20 (ת/20), הנאשם שב ומכחיש ביצוע תקיפות, איומים והפרה של תנאי הפיקוח, ובכלל זה הכחיש שתיית אלכוהול.

104. **בעדותו הראשית** של הנאשם בבית המשפט, סיפר על ויכוח בינו לבין המתלוננת, בבוקר יום 31.12.19, על טוסטר שנשבר, בעקבותיו, לטענתו השאירה המתלוננת את ההודעה המוקלטת במשיבון של אמה, על אף שלא הכה אותה כלל. בהמשך לכך, סיפר שיצא מהבית לעבודה, כרגיל. לטענתו, המתלוננת נוטלת הרבה כדורים וזה משפיע על התנהגותה ועל בוחן המציאות שלה. עוד לטענת הנאשם, בהמשך היום היה בקשר טלפוני רגיל עם המתלוננת, ואף חזר הביתה מוקדם, ב - 10:00, והם נסעו יחד לתל אביב, וכשחזרו הלכו לבקר קרוב משפחה של המתלוננת. כאשר הגיעו הביתה, התקשרה ביתה של המתלוננת, ש"רצתה לבוא לסגור אתי סולחה", ואמרה שהיא במרכז יבנה. הנאשם והמתלוננת פגשו אותה וחזרו עימה הביתה, בערך בשעה 16:30 - 17:00. ואז החלה ביתה של המתלוננת לבשל, וביקשה מהנאשם לקנות אלכוהול. הנאשם אישר בעדותו, כי רכש בקבוק וודקה במכולת והביאו הביתה.

מאוחר יותר, הגיע אל הבית ח', ידיד של המשפחה. לטענת הנאשם, ביתה של המתלוננת הקניטה אותו, בכל מיני אמירות, וזה מה שגרם לו לשתות אלכוהול באותו הערב. לדברי הנאשם, לא ספר כמה כוסות וודקה שתה. עוד לדבריו, היות והוא נוטל כדורים לטיפול אנטי-דכאוני, השפיע עליו האלכוהול עוד יותר. בשלב מסוים, ביקש הנאשם מח' שיקח את ביתה של המתלוננת הביתה, לבת ים, והמתלוננת ירדה איתם למטה. לדברי הנאשם, כאשר ישב במרפסת שמע צעקות מלמטה, וזיהה שזהו למעשה קולה של חמותו, ר"א, שצועקת על א' הבת, שלא תגיע יותר.

105. לטענת הנאשם, מיד כאשר נכנסו ר"א והמתלוננת הביתה, הן התנפלו עליו יחד, המתלוננת תפסה לו את יד ימין, וניסתה לקחת ממנו את הטלפון, ואמה תפסה לו בג'קט. לדברי הנאשם, היה בהלם מכל הסיטואציה, ולמרות שלא הפעיל אלימות מכוונת כלפיהן, כן ניסה להשתחרר מאחיזתן, דחף את ר"א לקיר, זרק את הטלפון, יצא דרך החלון ומרפסת וישב שב לבד. בחלוף 10 דקות הגיעו למקום השוטרים.

106. הנאשם סיפר עוד, שבהיותו ב"כלוב" בתחנת המשטרה, הגיע שוטר שניסה לדבר איתו, אך הוא לא השיב לו, וכן הגיע יוסי מהפיקוח ו"שני שוטרים שבאו דרך החלון הקטן ואמרו תביא בדיקת אלכוהול, אמרתי להם אתם לא רואים שאני שיכור, גם ככה אני הולך לבית סוהר". הנאשם אישר בעדותו, שדיבר לא יפה, אך הכחיש תקיפת השוטרים.

107. בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם, כי כאשר מסר בהודעותיו לא שתה אלכוהול, שיקר במשטרה, כי חשש לחזור לכלא בשל הפרת צו הפיקוח.

108. הנאשם טען, שהמשטרה לא ביצעה חקירה לשם גילוי האמת, אלא קיבלה טענתה של המתלוננת כלפיו, למרות שהיא משתמשת בסמים ולא מחוברת למציאות ("זומבית").

109. כאשר נשאל, אם שתה בעבודה, השיב שלא שתה בעבודה, אלא בדרך הביתה, בהמשך טען שבשבילו בית זה גם המכולת, וכי באותו היום, לאחר ששב מהעבודה לפני שנסע עם מ' לתל אביב, עבר במכולת ושתה כוסית וודקה. רק מאוחר יותר, קנה את הבקבוק אותו הביא הביתה.

110. הנאשם הכחיש בחקירתו הנגדית את דברי האיום המיוחסים לו בכתב האישום. כן טען, כי בעבר בכל פעם שהיה מקרה של צעקות בבית של המתלוננת ואימה, כדי לא להסתבך, היה יוצא מהבית ומתרחק מהסיטואציה, עד כדי שחודש קודם לאירוע ישן לילה במרפסת, בחוץ, וחלה בדלקת ריאות בשל כך.

111. הנאשם אישר שכאשר ביקשו ליטול ממנו בדיקת אלכוהול, אמר שהוא ממילא שתוי: "נכון. בקטע שאני שתוי יש מצלמת גוף לשוטרים, מספיק לראות איך אני זז, היתה לי הליכה כבדה, ויכול להיות שזה קרה בכלל הכדורים, אם זה כדור שינה, ואני לוקח טרמדקס נגד הדקירה בגב, ובאותו יום זה עשה לי

השלכות, וגם יום למחרת". עם זאת, אישר כי זכר לבקש את הג'קט ולומר שתעודת הזהות שלו בתיק באותה הסיטואציה.

112. כאשר נשאל, הכיצד הוא זוכר את ההתרחשויות באותו היום, אם היה שתוי, השיב ש"היום הסיוט קשה לשכוח, אני עד היום בהלם שאני נמצא על שטות כזאת בבית סוהר, אישה מחכה 7 שנים ואחר כך עושה לי ככה". לטענת הנאשם, במהלך שהותו במעצר, פנה לסיוע משפטי על מנת להתחיל בהליך גירושין מהמתלוננת. עוד לדבריו, הוא אינו בקשר עם המתלוננת, מאז מעצרו, אלא עם אמה בלבד "אני מכבד את אמא שלה, אני בקשר איתה", וכן סיפר "אני וחמתי זה כמו אמא. עם אמא לא הייתי כזה קרוב כמו עם חמתי" לטענת הנאשם, המתלוננת צורכת באופן קבוע סמים, ומשפחתה יודעת ומתעלמת מכך, במקום לשלוח אותו לגמילה.

113. באשר לאירוע שהתרחש בבית בערב בינו לבין המתלוננת ואימה, השיב "אירוע היה, אבל אלימות לא היה, וסכנה לבריאות של מישהו גופני או פיזי לא היה. אירוע היה צעקות, קללות, קרעו לי את הצוואר זה היה. אבל לא היה שום אלימות...היא דאגה שלא אצא מהבית, למרות שלא היתה לי כוונה לצאת, אם אמא שלה לא היתה באה הייתי הולך לישון בלי הרבה דיבורים, אבל אמא שלה באה ורציתי לברוח מהבית. חשוב לי החופש ולהתקדם בחוץ" (עמ' 139). הנאשם טען, שר"א שרטה אותו בצוואר, והמתלוננת ניסתה לקחת ממנו את הטלפון, והוא רק ניסה להשתחרר. הנאשם אישר שבאותו אירוע נשברו משקפי הראיה של ר"א, וטען שיכול להיות שמישהו (הוא או ר"א) דרך עליהם תוך כדי ההתרחשות, לאחר שנפלו ממנה.

114. באשר לאירוע בתחנת המשטרה, הנאשם אישר שקילל את השוטרים, אך לדבריו באחת החקירות ביקש למסור התנצלות לשוטרים, וגם כעת הוא מבקש להתנצל לפניהם על התנהגותו. הנאשם שב והכחיש, כי פעל באלימות פיזית כלפי השוטרים וטען כי שיתף פעולה עימם, לא התנגד לחיפוש ולא התנגד לאיזוק.

115. כאשר הוצגו לנאשם תמונות החבלות במתלוננת (ת/4), טען כי הסימנים בצוואר הם לא מאותו אירוע, וכך גם הדם בשיניים שנבע מדימום בפיה בשל בעיות בשיניים ולא כתוצאה מחבלה. הנאשם הכחיש שהוא גרם את החבלות ברגלה של המתלוננת. הנאשם טען, כי יתכן שהחבלות נגרמו תוך כדי ההתקוטטות שלו עם המתלוננת ואימה. הנאשם הכחיש שתפס את המתלוננת מהלסת, שהשכיב אותה על המיטה, ישב על ברכיה וחנק אותה, וכן הכחיש שחנק את ר"א.

לסיכום גרסת הנאשם:

116. מגרסתו של הנאשם עולים מספר קשיים. ראשית, כאמור, בהודעתו הראשונה לא מסר הנאשם גרסה כלל. בהמשך מסר הנאשם גרסה, אך לאורך כל הדרך שיקר ביחס לשתיית האלכוהול. למעשה, רק בעדותו בבית המשפט הנאשם הודה שצרך אלכוהול ביום האירוע, ואף טען שהיה שיכור

כתוצאה מכך. גם תיאור הנסיעה לתל אביב, הוא בגדר עדות כבושה, ולא נמסר באף אחת מארבע הודעותיו במשטרה. לא ניתן כל הסבר ע"י הנאשם לכבישת גרסתו. דברים אלו יפים, גם ביחס לטענתו לכך שכתמי הדם שנמצאו בחדר השינה, הם תוצאה של פציעה שלו בעבודה באצבעותיו. בנוסף לאמור, הנאשם משחיר את המתלוננת בכל הזדמנות בעדותו, ולא נותן כל הסבר להתנפלות הפתאומית - כטענתו - של המתלוננת ור"א עליו, בעת שנכנסו הביתה.

117. מהטעמים האמורים, מתקשה בית המשפט לסמוך על גרסתו של הנאשם, והמשקל הראייתי שניתן לה הוא נמוך מזה אשר ניתן לייחס לעדותה של ר"א ולעדות השוטרים.

ד. סיכום ומסקנות:

118. מאחר וקבעתי, כי לא ניתן לקבוע כל תשתית ראייתית על בסיס עדותה של המתלוננת ומשזו לא מהימנה עלי כלל, הרי שיש לזכות את הנאשם מכל אשמה המבוססת על עדות זו בלבד, או בעיקר על עדות זו.

119. לפיכך, החלטתי לזכות את הנאשם, זיכוי מלא, מעבירת האיומים.

120. באשר לעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג, אני קובעת כי בכל הנוגע לתקיפתה של מ', הוכחה רק התקיפה העולה מגרסתה של ר"א ובנוכחותה, כלומר, שהנאשם דחף את המתלוננת - פעם אחת על המיטה ופעם נוספת על הרצפה, עלה עליה וחנוק אותה. פרט לכך, אני מזכה את הנאשם מכל טענת תקיפה או גרימת חבלה אחרת המיוחסת לו בכתב האישום. באשר לרכיב החבלה - כל שהובא לפני בית המשפט הוא מסמך רפואי שנערך ע"י רופא משפחה, אשר מתייחס ל"שטפי דם" ו"שפשופים", באופן כללי, ואינו מצוין חבלות כלשהם באזור הצוואר שעשויות היו להיגרם כתוצאה מהחניקה שהוכחה באמצעות עדותה של ר"א. מהתמונות שהוגשו, לא ניתן ללמוד קשר סיבתי ישיר בין החבלות לבין האירוע, ולפיכך, ומאחר ואיני נסמכת על גרסת המתלוננת ובהיעדר חוות דעת רפואית, אני קובעת כי רכיב החבלה לא הוכח מעבר לספק סביר.

לאור האמור, אני קובעת כי יש לזכות את הנאשם מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג, ולהרשיעו בעבירה של תקיפה סתם-בן זוג.

121. ערה אני לכך, שנוסח כתב האישום אינו מתייחס באופן מדויק לתקיפה כפי שהיא עולה מגרסתה של ר"א, אך רכיבי התקיפה מצויים בכתב האישום, הם עולים גם מהודעותיה של ר"א במשטרה, ולכן הייתה לנאשם האפשרות להתגונן כראוי בפני טענות אלו. על כן, אין מניעה להרשיעו על יסוד העובדות שהוכחו בבית המשפט, בהתאם להוראות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב 1982.

122. עוד אני קובעת, בהסתמך על מסקנותיי לעיל, כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם של ר"א ובעבירה של היזק לרכוש בזדון, בכך שסובב את ידה של ר"א, ודחף אותה, כתוצאה מכך היא נפלה על ארון הנעליים, ומשקפי הראייה שלה נפלו ונשברו.

123. בנוסף, ולאחר שאימצתי את גרסאות השוטרים מלץ וצצלניק, לעניין תקיפתו של צצלניק ע"י הנאשם, אך קבעתי כי עלה בידי הנאשם לעורר ספק סביר באשר להתקיימותו של סייג השכרות, אני קובעת כי יש לזכות את הנאשם מעבירה של תקיפת שוטר על מנת להכשילו בתפקידו, אך להרשיעו תחת זאת בעבירה של תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ח אב תש"פ, 18 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים